

ЧАСИ ПОЛЬСЬКОГО ПАНУВАННЯ (до 1648 року).

В другій половині XIV століття Микуличин та навколишні села опинились у руках польської адміністрації. За ономастичними даними в околицях Делятина проживали окремі боярські родини ще за часів Галицько-Волинського князівства. На це вказують такі топоніми як Боярський, Боярчик, Станкович, Санкович, Вашкович з характерним для того часу наголосом на першому від кінця складі.

Перший писаний документ про околиці Микуличина датується 1412 роком. В ньому говориться, що Микуличин відносився до Делятинської волості. Власниками цієї території до 1579 року були брати Стецько та Івашко Неговичі (Делятинські), пізніше згадуються Яків Хотимирський, Христофор Блудницький та Павло і Іван Турецькі. В кінці XVI століття Микуличин у складі Делятинської волості опинився в руках магната Белзецького, який зосередив в своїх руках біля 50 населених пунктів між Чорногорою та Обертином, зокрема, Микуличин, Дора та Ямна.

Отже, під 1412 роком маємо згадку про гору Микулинка (ЦДІА, ф. 5, о. 1) між теперішніми Березовом та Микуличином, як окремі села в 1643 році згадуються Дора та Ямна (Сіреджук, 1981), Боярська Слобода (тепер – присілок Дори), 20 січня 1676 року згадується село Татарів (Домашевський, 1985). В 1686 році документи згадують село Слободу, яке в 1700 році перейменоване на Яблуницю. Як присілок Дори в 1787 році почало фігурувати Яремче, а в Микуличині – село Ворохта (ЦДІА, ф. 19, о. 6).

В 1387 році Прикарпаття остаточно стало частиною Польського королівства. Спочатку в політичному і суспільному житті населення Прикарпаття великих змін не відчувалось — всюди діяло “руське право”, верховодили бояри, по установах вживалась місцева мова. Але в 1434 році скасовано рештки “руського права”, заведено польський устрій та урядовою признано латинську мову, обмежено права бояр.

В XV столітті посилюється наступ на права вільних раніше селян (кметів). В 1421 році на селян, що мали в своєму розпорядженні лан землі, наклали одноденну щотижневу панщину. В 1496 році селянам заборонено виїздити від своїх панів до міст та за кордон, а селянським синам ставати високими церковними чинами. Згідно з постановою з того ж року дозвіл на навчання міг одержати лише один син з селянської родини, але після закінчення навчання повинен був повертатись до свого пана. В 1519 році панщину відробляла й та невелика кількість селян, що раніше оплачувала грошовий податок. І, нарешті, в 1551 році було заборонено судити селян королівськими судами, а повністю передано їх під юрисдикцію панів. Проте селяни намагались знаходити певний вихід з цього становища, часто втікали від одного пана до іншого, який, всупереч законам, обіцяв на деякий час легше життя. В 1480-1492 р.р. багато селян приймали участь у протифеодальному повстанні під проводом Мухи.

В XVI столітті селянам Микуличинських околиць належало біля 20 ланів. Вони займались випасом овець, а також виготовленням тканин з вовни та з овечих шкір.

Овець випасали по лісах та на полонинах. В 1515 році у Микуличині 200 овець. За випас у панських лісах селяни платили від сотні овець – одного барана ціною 15 грошів, волоський сир ціною 8 грошів, гуню ціною 24 гроші та попругу ціною 2 гроші. Завдяки випасу овець розвивались такі ремесла як пряжа вовни, ткацтво, шиття одягу, обробка шкір, виготовлення упряжі та взуття, виробництво молокопродуктів тощо. Продукти тваринництва селяни обмінювали на зерно, яке мололи у делятинському млині, який був першим промисловим підприємством на цій території.

Нелегке життя населення часом погіршувалось внаслідок «голодних років», пошестей, стихійних бід та нападів татар. Татари нападали на Покуття в 1575, 1589 та 1594 р.р., а за 1612-1633 – 26 разів. В 1621 році були майже повністю знищені всі покутські села. Часті напади татар посилювали урбанізацію, зокрема заставили сильніше, ніж до того часу, укріплювати свої помешкання.

В 1645-1650-х роках околиці та і сам Микуличин постраждали від локальної війни братів Белзецьких (Клапчук М., 1979).